

GIADA FERVERE- HALDOKLÓ VARÁZS

Düledék közt andalogva
Egy letűnt kor sápadt- emléke pislákol.
Nyikorgó, rozsdá-ett kapun túl
Elmém árnya közt kísért;
Az elsírt, remény-verte múlt.
S az idő lehántja ezüstfoncsorát
• - Meg nem hazudtolva magát...
Purgatóriuma tisztára mossa
Gyötört-lelkem porát.
A volt lehelete - némán s kegyetlen -
Többé nem apasztja;
Zálogba hajigált szívem.
Már nem sodor örvénybe;
A rejtőzködő félelem.
Nem torzít kinnak fojtó-keze,
S csonkítja testem illó-ábránd öle.
Nem siketít; Mi emlékre elővérzik bennem.
A maradt-törmelék;
Sírok közt felleng.
Feszített percekbe; nesz nélkül pusmog szívem.
El-múlt fényi hiá' vakítanak:
Gyomnövénné lettem Min forró átkok ülnek,
S megkapaszkodik a semmiben.
Tort ült az alantas sírhantom felett,
Lerombolt szervim köpték a döglegyek;
Jegec-lepkémbe sorakozott kések;
Húsomba vájt traumák jajveszékelési Szaggatták a csendet...
De a Szabadítóm belém,
Nagy árral morfiumot fecskendezett.
S a bennem égő jéglencse,
Könnyed léptekkel olvadt szeretet-erőre.
A vihar elült; s a szélcsend kristály-kertembe
Esőfényű-naptányért szült.
Elnyaklott, Cafatos lombok közt Kibújt:
Az érintetlen jövő.
Vér-könnyezte ékkövemből
Fokként kivartyog a túlfűtött harag,
A kegy-trónja mocskozat nélkül élni hagy;
S az aggodás béklyói éltetről apránként lehullnak...
Mivolt-Sorssal megbékélni:
Ugrás az örökkévalóba.
S mi egykor lelkem-dúlva kővé dermedtett:
Mára, csak meg-megmosolygom,
S könnyedén továbbmegyek...
Az élemedett-szív bevarr minden sebet.
A volt: fagyasztott-ködkép
Nem olvad ki, csak ha akarod.

*Palackba zárva elhagytam,
Minden savanyú-bánatot.
Betemetett: s már nem vagyok.
Megszült a Fájdalom.
S ha e lényemmel netán
Újrajátszok egy-egy penészes dallamot,
A bukott-fantazma halni készül
Mert csak szürke-kisértet Mi takarja a Valóm.
Mert már semmi se a régi;
Mert minden lepergett: Tövises-halott.
A kiszórt zaj, az antik-dalom;
Csak hívatlan vendég a múltból:
Szilánkosra töri frissen-forrt csontom.
Mert már nem az enyém;
Már nem is értem, Mert nem érzem - s nem is akarom;
Mert már nem én vagyok...!
Mert tudom:
Csak egy gyöngécske-gerincre öntött
Lidérces-fátyolköd vagyok;
Ki két világ közé szorult.
Haldokló varázs stigmáz földi utamon,
Mert az élet hazug,
Keserűn-áporodott.
Méznek látszó vércafát; mi tépi szárnyam;
S bennem minden Tisztát: Feketére mos.
E kiégett-verem, lassacskán kioltja tüzem;
Innen Régis-rég hazavágyom...
Mert nem lát már, ki fel se néz;
Mert e föld karcos, rideg, S innen már a szép se szép...
Mert még önmagam árnya is becsapott!
Mert itt fertőzve vakít a zöldfény,
S a pokol öli a jót...!
Mert tudom: Föld-halálom kezdet s nem a vég
• Lélekszabadítóm.
Mert nem álmodik már: Kinek halottak a csillagok.*